

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 92

Číslo: 39

23. září 2012

Cena: 8 Kč

Z TRADIČNÍHO VARHANICKÉHO KURZU ANEB MALÝ ZÁZRAK V OLOMOUCI

Prázdniny jsou časem, na který se těší nejen děti, ale i my – varhaníci a zpěváci. Tradiční vzdělávací kurz pro varhaníky a zpěváky se letos konal v Olomouci pod záštitou brněnské diecéze.

V pátek 10. srpna v odpoledních hodinách jsme zaplnili faru náboženské obce, kde nás již podevatenácté přivítal vedoucí kurzu bratr farář Zdeněk Kovalčík. Po představení nových účastníků a přivítání jsme vyslechli program, který nás od soboty do soboty čekal. Jak už to tak ale bývá, první kroky směřují k varhanám, takže není divu, že již v pátek byly varhany z Husova sboru slyšet. Sobota, byť bylo chladno a zpočátku deštivo, byla věnována prohlídce města. Paní průvodkyně nás nejprve velmi poutavým výkladem seznámila s historií města Olomouc, poté jsme poklidným krokem procházeli uličky a seznamovali se s historií jednotlivých budov a kostelů. Navštívili jsme mimo jiné dominikánský kostel, kostel sv. Mořice, kostel sv. Michala a nemohla samozřejmě chybět ani katedrála svatého Václava a prohlídka arcibiskupského paláce. Odpoledne jsme se ještě vypravili autobusem k poutní bazilice na Svatém Kopečku, kde byla domluvena krátká prohlídka s odborným výkladem.

Nedělní bohoslužbu vedli bratr farář Zdeněk Kovalčík a emeritní patriarcha Josef Špak. Z kůru zazpíval sbor účastníků varhanického kurzu i bratr farář Miroslav Spáčil. Neděle je samozřejmě trochu volnější, ale i přesto nám vedoucí naplánoval odpolední program. Zájemci navštívili

arcidiecézní muzeum, kde v té době mj. probíhala výstava fotografií sakrálních staveb Josipa Plečnika. Již při vstupu do tohoto muzea jsme byli upozorněni, že dříve než za dvě hodiny nevyjdeme – a byla to pravda. Prohlídka expozic byla náročná, avšak stála za to. Ti, kteří na prohlídce nešli, pomáhali připravovat pokrmu na tradiční biblickou večeři.

V pondělí začal již osvědčený program – dopoledne hra na varhany, odpoledne zkouška sboru pod vedením sbormistra Zdeňka Kovalčíka. Letos jsme měli možnost cvičit na varhany v Husově sboru v centru Olomouce, v Husově sboru v Olomouci-Hodolanech, v dominikánském kostele, v kostele sv. Michala, v evangelickém kostele i na konzervatoři. Každý den ráno probíhalo praktické cvičení nejen pro začátečníky pod vedením Lukáše Rýdla – varhaníci byli seznámeni se základy rejstříkování, improvizace, hry liturgie i písní ze zpěvníku, vedoucí kurzu si také připravil odbornou přednášku se zaměřením na historii liturgie, proměnlivé části liturgie, na zpěvy z Agendy i zpěv písní ze zpěvníku. Těch, kteří zase chtěli procvičit zpěv a zlepšit se v technice zpěvu, se ujaly zpěvačky Zora Mlnářiková či Kateřina Michlová. Ve čtvrtek nás ještě čekala prohlídka varhan s odborným výkladem v kostele sv. Mořice, kde se nacházejí největší varhany ve střední Evropě. Celotýdenní cvičení bylo zakončeno pátečním koncertem v Husově sboru, kde zazněly varhany, sólové i sborové zpěvy. Tento koncert byl především

Dokončení na str. 3

Zkouška pěveckého sboru na faře v Olomouci

OBNOVA NAŠÍ CÍRKVE PODLE VZORU BIBLICKÝCH POSTAV

V Pánu milé sestry a milí bratři, všichni, kdo v posledních letech pravidelně čtete mé příspěvky do našeho týdeníku Českého zápasu, mne už asi trochu znáte a z mých článků vnímáte, že mám neustále na mysli i srdci obnovu naší církve, a to jak v mé domovské náboženské obci, tak v Církvi československé husitské jako celku. Mám neustále na srdci obnovu naší církve, o které stále pevně věřím, že je především cele Církvi Ježíše Krista,

že on si ji vyvolil pro svoje potřeby a že její existence má i dnes hluboký duchovní smysl a své poslání v tomto světě. Na stránkách Českého zápasu jsem už psal o možné obnově po vzoru jedné z biblických postav, konkrétně starozákonního Nehemjáše (bohužel bez větších ohlasů), ale tento boj nevzdávám, a tak bych se dnes chtěl zaměřit na jinou biblickou postavu, tentokrát na novozákonního mučedníka, o kterém je psáno v knize Skutků apoštolských, a sice na diákona Štěpána. Jak je o něm v Bibli psáno, byl to muž plný víry a Ducha svatého. Dále byl plný milosti Boží a moci a činil mezi lidem veliké divy a znamení. Můžeme se oprávněně domnívat, že právě Štěpán se v počátcích církve zasloužil o obrácení mnohých lidí na víru v Ježíše Krista jako skutečného Syna Božího. Právě proto se stal tento bezúhonný muž tmem v oku tehdejších Židům a ti si proti němu dokonce obstarali za úplatů falešné svědky, aby mohli soudit Štěpána před tehdejší židovskou velerádou. A souzen tehdy skutečně byl. Neobstál proti zatvrzelosti srdcí tehdejších židovských představených. Štěpán neobstál ani přes svou perfektní obhajovací řeč, kterou nám zachycují Skutky apoštolské, sice v 7. kapitole od verše 1. po verš 53. V této své řeči shrnuje historii izraelského lidu Staré smlouvy a přímo precizně vydává svědectví o přechodu ze Staré smlouvy (se Židy) k Nové smlouvě (s každým člověkem na světě, který ji bude ochoten s jejími milostmi zdarma přijmout). Avšak Štěpán byl tehdy zcela nepochopen (podobně jako před ním Ježíš Kristus) a kvůli tomu si proti sobě rozezlil tehdejší židovské

představené, kteří se rozhodli ho zavraždit ukamenováním. Štěpán, plný víry, tento mučednický úděl pokorně přijal (i když si dovedl představit, co ho čeká). Nebránil se, nesnažil se dosáhnout kompromisů, ani neodvolal svá tvrzení. Štěpán prostě a jednoduše věřil Bohu, nikoliv jen v Boha (v tom je markantní rozdíl). Věřil Bohu živému a ve světě jednajícím (řečnická otázka - nechybí nám mnohdy taková víra v naší církvi?) Když byl později Štěpán kamenován, prožíval paradoxně, i přes nesmírně bolestivá muka, veliký pokoj, neboť se mu Hospodin Bůh spolu s Ježíšem zjeví v „nebesích otevřených“. Ano, Štěpán viděl Boha, a tak mohl upřít svůj zrak a svého ducha pouze na Boha, na blízkou nebeskou slávu. Viděl „nebesa otevřená“ a věděl, že až jej zasáhne poslední, definitivní kámen, jeho muka se ihned promění v nepopsatelnou slast. Uvidí Boha tvář v tvář. Jaká nádhera! Nicméně nesmíme si nepovšimnout ještě jedné Štěpánovy důležité vlastnosti. Když byl podle Písma ukamenován tak, že padl na kolena a už nemohl dál, našel v sobě ještě dostatek sil, aby mocným hlasem zvolal: „Páne, nepočítej jim tento hřích!“ Když toto řekl, zesnul.

Milé sestry a bratři, takto oddaný Bohu byl Štěpán. Toto není žádný smyšlený příběh, ale takto prostě vášnili první křesťané pro Boha. Každý se nyní zeptejme svého svědomí, kam se dnes tato vroucí víra vytratila?! A nyní se přesuňme o nějakých 2000 let kupředu, do současnosti a rozmyšlejme nad tím, čím nás i dnes může Štěpán inspirovat. Byl to v první řadě člověk, který byl zcela oddaný Bohu a jeho

Dokončení na str. 3

NOVÍ VIKÁŘI PLZEŇSKÉ DIECÉZE

Při slavnostní bohoslužbě 1. září jmenoval bratr biskup Filip Štojd nově vikáře pro plzeňskou diecézi. Novým vikářem písecko-táborského vikariátu se stal bratr farář Oldřich Horek, plzeňský vikariát povede bratr Lukáš J. Bujna a vikářem českobudějovického vikariátu bude i nadále bratr vikář Lu-

bomír Zita. Součástí této slavnostní bohoslužby bylo i poděkování za dlouholetou službu odstupujícím vikářům, bratru Michaelu Štojdlovi a sestře Lence Palčovičové. Bratr biskup ocenil taktéž i letitou a věrnou službu odstupujícího tajemníka plzeňské diecéze bratra Miroslava Palčoviče.

Nejsilnějším okamžikem pro všechny přítomné bylo rozloučení a velké a upřímné poděkování nejenom bratru biskupa, ale všech přítomných za celou diecézi emeritnímu biskupovi bratru Milanu Semilskému, který odchází do trvalého důchodu. Bratr Milan Semilský sloužil diecézi nejenom jako biskup, ale i poté již jako důchodce dále pomáhal diecézi po mnoho dalších let svojí duchovenskou prací.

Vyprošujeme pro všechny nové bratry vikáře hojnost Božího požehnání a moudrosti ve službě. Jsme rádi, že všichni bývalí vikáři zůstávají nadále ve službě ve svých náboženských obcích a přejeme i jim poženaná léta ve službě církvi. Na závěr vyprošujeme pro bratra biskupa Milana Semilského hodně zdraví a Kristova pokoje do dnů odpočinku. Kéž mu milostivý Bůh dopřeje po dlouhé a vyčerpávající práci léta pokojná, naplněná láskou Boží i rodinným mírem a pokojem.

Richard Ferčík

Nezneužíješ jména

Jak rozumět tomu, že nemáme zneužívat jména? Přiblížit se v širším kontextu k významu tohoto přikázání pro dnešní dobu můžeme i obecnějším příkladem. Zvláště v situaci, kdy okruh našich čtenářů či posluchačů netvoří jen věřící lidé, hlásící se ke konkrétní církvi. Rozebírala jsem před nedávnem se studenty na univerzitním semináři Shakespearových 66. sonet v různých překladech. V působivém přebásnění Martina Hilského jsme v jednom verši narazili i na výraz „cudnost“ v kontextu pro mladé lidi vždy zajímavé: „Jak dívčí cudnost brutálně rve chťic“.

Vysoký, suverenní dvacetiletý student ve značkovém oblečení, pravděpodobně z movité rodiny, chtěl v kruhu svých vrstevníků zabodovat. Okamžitě se přihlásil a začal se posmívat: „To je zastaralé slovo a nic pro mne neznamená. Já mám dvě přítelkyně a vůbec žádnou cudnost a věrnost po nich nepožadují!“ Spolužáci se rozesmáli a on si připadal jako ohromně vtipný a báječný „king“. Kontrovala jsem s převahou dvou generací: „Studente, to je zajímavý postoj. Dobře, toto je vaše volba a váš svobodně zvolený styl života. A co kdybychom si představili ve stejné situaci vaše rodiče? Pál byste si, aby vaše maminka nedbala na věrnost a cudnost a láska mezi otcem a matkou se tak mohla narušit?“ „Ne, to bych nechtěl,“ vyhrkl a zatvářil se zděšeně.

Všichni mlčeli a uvědomili si, jakou váhu může mít slovo použité v nevhodném kontextu. Pozvolnější přiblížování k významu a síle slova můžeme začít u mladých lidí například tím, když jim takto ukážeme, proč si jej máme vážit a cenit. Je v něm totiž obsaženo přesvědčení a hodnotový postoj. Pro porozumění životu a pro komunikaci s druhými je slovo nesmírně důležité. Neměli bychom mluvit nekultivovaným jazykem, vyjadřovat se pomocí fráží a flo-skulí, povrchně, s konverzační nezávazností. Slovy, za nimiž nestojí nic opravdového, nedáme za ně ruku do ohně. Také ve vulgárním vyjadřování bychom si neměli libovat. Nepůsobí to vůbec blahodárně na naši psychiku, ani na duši lidí v okolí.

Neměli bychom se lehkomyšlně vzpouzet právě váze slov. Pravda nás dostihne. Nezaklínejme se, nepřisahaejme, nečarujme se slovy. Vyslovovat jméno může být spojeno s magickým působením, snahou dosáhnout výhod a převahy. Neužívejme ani jméno Hospodinu prázdňe, svévolně, marně. Podle norského starozákonníka Mowinckla slovo „marnost“ původně označovalo magickou sílu, uvolňovanou zaklínáním a působící zlo. Platí tedy, že nemáme lehkověrně vyslovovat Boží jméno. Jsme-li „kristovci“, nemůžeme „nést Boží jméno nadarmo“. Podle Jana Hella ten, kdo je nese nadarmo a není jeho mocí proměňován, znevažuje Boží slovo, znevěrohodňuje evangelium a nebude očištěn, omilostněn a přijat. Starozákonník Heller výstižně k třetímu přikázání jako příklad nejhlubší váhy slova uvádí: „Toto nové jméno, Kristovo jméno, přijímá křesťan ve křtu, proto bylo odedávna zvykem spojovat křest i s novým pojmenováním, které mělo vyjadřovat vnitřní změnu pokřtěného.“

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

17. NEDĚLE PO SVATÉM DUCHU

Jako kadidlo ať míří má modlitba k tobě, Hospodine, pozdvížení mých rukou jak večerní oběť.

ŽALM 141,2

První čtení: Jeremjáš 11,18–20

Tužby:

2. Abychom své prosby ve shodě s Boží vůlí předkládali, modleme se k Hospodinu.
3. Abychom své službě jako Božimu povolání rozuměli, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Bože, náš učitel a pastýř, vedeš nás k sobě a přijímáš nás za své milované děti. Pomoz nám vyvarovat se povýšeného a svévolného jednání! Dej, ať kráčíme po tvých cestách jako věrní služebníci tvého Syna. Svým svatým Duchem nás osviť, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Jakubův 3,16–4,3.7–8a

Evangelium: Marek 9,30–37

Verše k obětování: Žalm 15,1–2

Verše k požeňání: 2. Tesaloničským 2,13b–14a

Modlitba k požeňání:

Panovníku Hospodine, veškeré stvoření toužebně vyhlíží své dovršení a naplnění ve tvém Synu. Dej, ať tvůj lid roste do plnosti spásy! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 34, 61, 118, 176, 183, 290, 296

Z NOVOZÁKONNÍCH VÝKLADŮ

74

Počat z Ducha svatého Matouš 1,18-25; Lukáš 1,26-38

Pokračování z minulého čísla
VÝKLADY ZAHRANIČNÍ

William Barclay: The Gospel of Matthew, The Daily Study Bible, vol. 1, The Saint Andrew Press, Edinburgh, 1. ed. 1956, revised ed. 1975, reprint 1979, 1982, 1983, 1985, 1986

Matouš 1,18-25

Při našem západním myšlení jsme nad vztahy v této stati zmateni. Za prvé, o Josefu je řečeno, že byl zasnouben Marii; potom se o něm píše, že se rozhodl propustit ji potají; a pak je ona nazývána jeho manželkou. Tyto vztahy však představují normální postup u židovského manželství, které mělo tři stadia.

Nejprve tu byly předběžné zasnuby. Ty byly často dohodnuty, když budoucím párem byly ještě děti. Zpravidla se domluvili rodiče nebo se tak stalo prostřednictvím profesionálního dohazovače. Často k tomu došlo, aniž by se ten pár takového jednání zúčastnil nebo aniž by jeden druhého vůbec viděl. Manželství bylo chápáno jako příliš vážný krok, než aby bylo ponecháno diktátu lidského srdce.

Pak tu bylo zasnoubení. To bychom už mohli nazvat ratifikací předběžných zasnub, do kterých pár už předtím vstoupil. V tomto stadiu mohly být zasnuby, které sjednali rodiče nebo dohazovač, zrušeny, když dívka v nich nechtěla pokračovat. Ale jakmile vstoupili do stadia zasnoubení, pak už to byl vztah absolutně závazný.

Trval jeden rok. Během toho roku byli mladí známi jako muž a žena, i když neměli práva muže a ženy. Tento vztah se už nemohl ukončit jinak než rozvodem. Právě v tomto stadiu byli Josef a Marie. V tom roce byla Marie legálně známa jako jeho manželka. A kdyby v této fázi muž zemřel, byla považována za vdovu.

Třetím stadiem bylo vlastní manželství, ke kterému došlo na konci roku zasnoubení. Když si takto připomeneme běžné židovské svatební zvyklosti, pak vztahy v této stati jsou zcela obvyklé a dokonale jasné. A právě v tomto stadiu bylo Josefovi řečeno, že Marie bude mít dítě počaté z Ducha svatého, a že dítě má dostat jméno Ježíš. Ježíš je řecká podoba židovského jména Jozue. Jozue znamená Hospodin je spása. Dávno předtím žalmista slyšel, jak Bůh říká: „On vykoupi Izraele ze všech jeho nepravostí“ (Ž 130,8). Josefovi bylo řečeno, že dítě, které se narodí, se jednou stane spasitelem, který zachráni Boží lid od jeho hříchů. Ježíš se nenarodil proto, aby se stal Králem, ale přišel na svět proto, aby byl Spasitelem. Přišel do tohoto světa ne kvůli sobě, ale pro lidi, pro naše spasení.

Zrozen z Ducha svatého

Tato stať vypovídá o tom, že Ježíš se narodil aktem svatého Ducha. Mluví o tom, co nazýváme zrozením z Panny. Nezdůrazňuje to, že se Ježíš narodil z ženy, která byla pannou, ale spíše to,

že Ježíšovo narození je dílem svatého Ducha. „To, co v ní bylo počato, je z Ducha svatého.“ Co to znamená?

V židovském myšlení měl svatý Duch určité funkce. Nemůžeme do této stati vnášet křesťanské chápání svatého Ducha v jeho plnosti, protože Josef o tom nic nevěděl. Musíme to účinné působení Ducha při Ježíšově narození vykládat ve světle židovských představ, tak, jak tomu rozuměl Josef.

Podle židovského myšlení byl svatý Duch ten, kdo po věky a generace přinášel lidem Boží pravdu, učil proroky, co mají říkat, učil lidi, co mají dělat. Takto bude jednat Ježíš narozený z Ducha. Ježíš nám říká, jaký je Bůh a jakými podle něj máme být my. Než přišel Ježíš, měli lidé jen mlhavé a matné představy o Bohu, tápali. Ale Ježíš mohl říci: „Kdo vidí mne, vidí Otce“ (J 14,9). V Ježíši vidíme lásku, slitování, milost a čistotu Boží jako nikde jinde v celém světě. S příchodem Ježíšovým je čas domněnek pryč a nastal čas jistoty.

Židé věřili, že svatý Duch nejen přinesl lidem Boží pravdu, ale on jim také dal schopnost poznat tu pravdu tak, že ji mohli spatřit. Lidé jsou zaslepeni vlastní nevědomostí, ignorancí; na cestě je zavádějí jejich vlastní předsudky; jejich mysl a oči jsou zatemněny vlastními hříchy a vášněmi. Ale Ježíš umí otevřít naše oči, abychom byli schopni uvěřit pravdě.

Zkr. překlad: Jiřina Kubíková

Pokračování příště

Nad Písmem

KDO JE NEJVĚTŠÍ?

Mk 9,30-37

Už jako kluci jsme se dohadovali, kdo je největší hrdina akčních filmů: Stallone nebo Schwarzenegger? Nebo která bigbitová skupina je největší: Beatles či Rolling Stones? Nejen při hospodských disputacích přichází na přetřes, který umělec, sportovec nebo politik je „největší“ ve smyslu nejlepší, nejproslulejší, kdo je hoden nejvyšší úcty, komu lze připisat nejvíce zásluh. Bývají to hádky úsměvné, dokud se v nich do sebe nepustí přespříliš zapálení fanoušci konkurujících si „hvězd“.

Legrace končí tehdy, když mi začne v hlavě vrtat myšlenka, že ten nejlepší jsem já sám, sice ne asi na celém světě, ale aspoň v mé rodině, na pracovišti, v okruhu přátel a známých, v místním křesťanském sboru... Počít vlastní důležitosti a velikosti můžet časem nabobtnat až do arrogantního a egoistického velikášství, jež se projevuje tak, že svou domnělou intelektuální, morální a duchovní převahu dávám lidem - a hlavně těm nejbližším - patričně „sežrat“.

Jednu takovou hádku, kterou si neodpustili ani apoštolové, rozetnul Ježíš způsobem vskutku neočekávaným. Mezi rozvadené učedníky postavil malé děčko. Výmluvné gesto! Do skutečné velikosti doroste člověk, jenž se dovede umenšit. Poslední bude první. Ponižený bude povýšen. Kdo se umenší, dokáže s otevřenou náručí přijímat všechny „malíčké“, všelijak životem ošlehané bližní, aniž

by se nad nimi pohoršoval, opovrhoval jimi či se nad ně vypínal.

Oním dítětem, jež nevědomky pomohl Ježíšovi udělit apoštolům lekci pokory, byl podle staré byzantské legendy chlapec jménem Ignác. V dospělosti se stal biskupem v syrské Antiochii a posléze mučedníkem, pro věrnost křesťanské víře předhozeným šelmám v římské aréně někdy na počátku druhého století za vlády císaře Trajána. Zanechal po sobě trvalý odkaz v podobě několika krásných dopisů, které sepisoval cestou na smrt. Blízkost krutého fyzického konce a zároveň i radostného setkání se vzkríšeným Pánem vdechla Ignácovým epištolám neobyčejnou působivost, podobně jako Husovým listům z kostnického žaláře.

Pomineme-li zbožnou fabuli, nemající žádnou oporu v „tvrдых“ faktech, proč vůbec o Ignácovi mluvíme v souvislosti s Ježíšovým originálním řešením apoštolské hádky o to, kdo je největší? Bohužel i křesťané propadají

klukovským sporům, v nichž se perou za svého bůžka a hrdinu. Kdo byl tenkrát největší biskup? Ignác v Antiochii? Polykarp ve Smyrně? Klement v Římě? A co dnes? Za který církevní manšaft kopat? Kterému faráři nebo biskupovi fandit? Na čí stranu se přidat? Koho svatořečit a koho upálit?

Ignácův příklad nás učí právě křesťanské pokoře a poslušnosti vůči Kristu, patrně nikoli ve stranění tomu či onomu, nýbrž v otevřenosti vůči všem - u vědomí, že sám nejsem zdaleka bez viny a chyby a přesto se mi Kristus otevřel a obdaroval mě ničím nezaslouženým odpuštěním a osvobodujícím povoláním k novému životu víry, lásky a naděje. Nakolik se Ignác umenšil, natolik v něm vyrostl Kristus. Legenda vypráví, že Kristovo jméno bylo ohnivými písmeny vyryto v Ignácově srdci... I my jednou předložíme své srdce Bohu. Jakým jménem bude označené?

Lukáš Bujna

MODLITBA IGNÁCE ANTIOCHSKÉHO

Ty, jemuž jsou stejně podrobeni živí i mrtví, nenech mne jednou zemřít v mých hříších. Nejdříve, Pane, proměň mé klasy v chléb, pak teprve ať ke mně přistoupí zec, nejdříve nalij mé hrozny vínem a teprve pak ať přijde vinař. Pro svou dokonalou milost mi dej dosáhnout spásy, o to tě prosím. Amen.

Z TRADIČNÍHO VARHANICKÉHO KURZU...

Dokončení ze str. 1
výjimečný tým, že se podařilo během týdne zprovoznit původní varhany, na které se během koncertu hrálo. A jak bratr farář Jaroslav Křivánek po koncertě řekl – je to malý zázrak. O tento zázrak se postarali dva varhaníci – Jakub Mlnářik a Lukáš Rýdlo, kterým patří velké poděkování za zprovoznění i záchranu původních varhan.

V sobotu jsme zakončili kurz songovou bohoslužbou Luboše Svobody a Pavly Zachařové, rozloučili se a slíbili si, že se opět příští rok sejdem.

A proč jezdíme právě na tento kurz? Kromě toho, že se naučíme nové varhanní sklady, nové sborové či sólové písně, se především seznámíme s novými lidmi, poznáme nové město a strávíme týden ve veselém a nadšeném společenství. A za to vděčíme našemu vedoucímu kurzu PaedDr. Zdeňku Kovalčíkovi, který věnuje tomuto kurzu svůj čas a každý rok se snaží vše co nejlépe připravit a zařídit. Děkujeme i našemu spirituálovi bratru emeritnímu patriarchovi Josefu Špakovi, který opět vedl ranní i večerní pobožnosti, při kterých jsme

si zkoušeli nejen hru na varhany, ale i vedení pobožnosti dle Františka Kalouse. Poděkování patří i zástupcům náboženské obce – bratru farářovi Jaroslavu Křivánkovi, sestře předsedkyni Ivaně Hornišerové a dalším, kteří se o nás celý týden s velkou trpělivostí starali. Děkujeme i náboženským obcím, které mají zájem o výuku varhaníků a posílají je na tento vzdělávací kurz pro varhaníky a zpěváky Církve československé husitské.

Hana Rohlíčková

OBNOVA NAŠÍ CÍRKVE...

Dokončení ze str. 1
dílu. Teď ovšem přijde malá otázka (avšak velmi nutná, myslíme-li to s naší vírou, církví a hlavně s Bohem opravu vážně). Kolik z nás, věřících husitů, je opravdu připraveno hájit Boží Pravdy v tomto světě? Diákon Štěpán je hájil i přesto, že za to byl brutálně zavražděn. O co lehčí úděl máme dnes, když za vyznání víry druhému člověku či celé společnosti nám hrozí tak maximálně posměch? Navíc obvykle hloupý posměch od lidí, kteří vlastně pořádně nevědí čemu nebo spíše komu se posmívají. A co je to posměch proti kamenování? Přesto, ani posměch nejsme mnohdy pro Pána ochotni podstoupit. Jaké je tedy řešení, abychom neskončili jako církve tragicky, tj. mimo své hlavní

poslání v různých náhražkách? Musíme se učit růst v Bohu. Mluvit s ním. Ptát se ho a čekat na odpovědi. Být jeho skutečnými dětmi. Na naší cestě nám pomůže společenství věřících. Vědomí, že nejsme s vírou v Boha osamoceni. Měli bychom se co možná nejvíce účastnit nedělních bohoslužeb, biblických hodin, společných modliteb, posílat své děti na náboženství - třeba i místo fotbalu či tenisu. Co dá našim dětem kvalitnější základ pro život - živý Bůh, skrze něhož vše povstalo a JE, který vše udržuje v chodu a chce mít s každým z nás osobní vztah, anebo hra s míčem? Tím nechci podceňovat sport, ale milí rodiče, apelují na vás, zamyslete se nad tím! Dále se každý z nás musí položit do studia Písma a na stránkách Bible se osobně

denně setkávat s Ježíšem. Nezáleží, jestli jsme teologové nebo laici, každý má volný přístup k Božím slovu. Biblické Pravdy a Ducha Písma si pak musíme pevně zakotvit do svých životů, abychom se nejenom nebáli svědčit o Bohu našim blízkým, rodinám a známým, ale abychom byli pevně připraveni na mnohé bouře, které mohou přijít do našich životů, a naše bárka aby se pak hned nepotopila. A také se musíme snažit, aby byla naše církev i nadále co platná, tedy duchovně užitečná - to znamená, aby plnila své základní poslání, pro které tu primárně je - aby přiváděla nové lidi ke Kristu.

K tomu všemu nám dopomáhej Bůh.

Aleš Toman
náboženská obec Žamberk

Oslavy k 80 letům Husova sboru v Kvasicích

Náboženská obec v Kvasicích oslavila 4. srpna osmdesáté výročí postavení a slavnostního otevření Husova sboru. Slavnostní bohoslužbu sloužil brněnský biskup ThDr. Petr Šandera. Oslav se zúčastnili i duchovní jiných náboženských obcí brněnské diecéze: brněnský vikář Mgr. Miroslav Kubíček, PaedDr. Zdeněk Kovalčík, Mgr. Marek Ryšánek, Ing. Pavel Pospíšil, Mgr. Iva Pospíšilová. Během slavnostní bohoslužby byli pokřtěni i dva chlapci – Metoděj Pliska a Daniel Zajíček. Po bohoslužbě jsme se zaposlouchali do duchovní hudby, kdy nás zpěvem obdaroval za varhanního doprovodu bratr farář PaedDr. Zdeněk Kovalčík. Následovala přednáška bratra Mgr. Marcela Sladkowského o vzniku Církve

československé (husitské) v Kvasicích a na Kroměřížsku a prezentace publikace „80 let Husova sboru v Kvasicích“.

Poté jsme si všichni pochutnali na výborném gulášku a dobrých zákuscích, které ochotně napekly naše sestry. Při kávě a minerálce jsme si srdečně popovídali a navázali osobní kontakty s přáteli a hosty, kteří přišli a přijeli nejen z Kvasic, ale i z okolních náboženských obcí.

Po bohatém občerstvení program pokračoval koncertem charismatické zpěvačky a kytaristky Evy Henychové, která svými písněmi dokázala zasáhnout srdce mnohých posluchačů.

Podvečerní závěr oslav byl věnován těm nejmenším, na které nebylo zapo-

menuto. V pohádce Ježek a sněhulák děti zažily velké dobrodružství s jedním zvědavým a neospalým ježkem, které se mohlo stát na kterémkoliv naší zahrádce. Tímto maňáskovým představením „Diva dala plyšového medvídka“ oslavy skončily.

Existují dva druhy vděčnosti – pouhý záblesk, jenž cítíme, když něco dostáváme, a hlubší a setrvalý pocit za to, co dáváme. Děkujeme našemu bratru farářovi Mgr. Lubomíru Pliskovi za to, co nám dává. Děkujeme za dary povzbuzení, za péči o děti, za pochopení ke stáří, za naslouchání, za rady, za uznání a toleranci. Těmito dary obdaroval bezpočet lidí, které za devět roků v Kvasicích a jeho okolí poznal.

Rada starších v Kvasicích

BÁSEŇ

*nie je z dlhej chvíle
to život prešiel míle
opäť ku počiatku
a možno preto skratku
chce použiť
lebo čas ho súri žiť
Povedať len málo
no aby za to stálo
ústa otvoríť*

*Extrakt nie je z mála
Daj do pohára
a pripí na to málo
čo za to stálo
Zdá sa že všetko nosíš v duši
Na povrch vyplaví len čo má
Zrkadlí tvár Boha
čo na ňu pozerá*

*Báseň je extrakt
Báseň je vyznanie
Báseň je hľadanie
Báseň je poznanie toho
čo z veľa či z mála
kvaplo do pohára*

*Tak
na zdravie!...*

Pri príležitosti okrúhlych narodenín nášho brata biskupa ThDr. Jana Hradila, Th.D. želáme veľa zdravia, úspechov v osobnom živote i v práci, Božej pomoci a požehnaní.
náboženská obec Bratislava

„Nepohrdej dňom malých začiatků“

Už nikam nechodím, nemohu, velmi mě bolí kolena. Jsem ráda, sejdu-li denně po schodech z 2. patra na zahradu, kde chvíli posedím na lavičce a vzpomínám a medituji nad svým životem.

Ale tentokrát jede sestra farářka Koprivová (dcera Libuše) do LDN v Mladé Boleslavi vykonat pobožnost. Dovož zajistí bratr Jiří. Jedu s nimi. Společenská místnost slouží i jako modlitebna. Zdravotní sestry přivázejí pět pacientek na vozíčkách do sálu. Jedna stará paní tam už sedí a čeká, přišla sama a bez hole. Zazní Boží slovo z Bible, modlitby, výklad podobenství o dobrém Pastýři a ovečkách. Sestra farářka recituje Žalm 23. a zpívá sólově píseň „Ovečkou že Páně jsem, tím se těším nocí dnem“. Stařenky soustředěně poslouchají výklad sestry farářky, je jednoduchý, prostý, srozumitelný. Na tvářích zúčastněných lze pozorovat pokoj, dokonce lze vyčíst radost ze slov řečených sestrou farářkou, že dobrý Pastýř má rád ovečky, že je ani nás neopustí, že nás provede i „údolím stínu smrti“. Kdo by měl mít větší radost z potěšujících slov než stařenky nechodící, pro které je řečené a zpívané slovo potěšením, posilou a nadějí, že i o každé obyvatelce domu Pán ví, že je i nás všechny Pán zná dokonce podle jména a po smrti nás nečeká hrůza, zahynutí, neexistence, ale setkání s Pánem, tam „u Ježíšových nohou“, básnický řečeno.

Sestry a bratři duchovní, mějte radost, že můžete sloužit Božím slovem v nemocnicích, v různých ústavech i mezi vojáky a že jste kladně přijímáni. Kdo potřebuje slyšet potěšující Boží slovo více než starší, nemocní a různě handicapovaní? Díky Pánu! Tedy choďme, a nejen duchovní, mezi nemocné, opuštěné, nešťastné, Pán nás potřebuje a posílá.

Libuše Hanušová, Mladá Boleslav

ZPRÁVY

Smutná zpráva

Bratr farář PhDr. Jiří Svoboda, který naší církvi sloužil v náboženských obcích Lišany, Kostelec nad Černými lesy, Praha-Michle, Praha 1-Staré Město, Praha-Nusle a Hostivice a dlouhou dobu vykonával funkci přednosta tiskového odboru úřadu ústřední rady, zemřel po dlouhé nemoci 10. září.

Církev se s bratrem farářem rozloučila 15. září v Husově sboru v Praze-Nuslích.

(red)

Pozvání na Žižkov

Rozloučení s dlouholetou účetní ústřední rady a žižkovské náboženské obce sestrou Martou Herynekovou se bude konat v neděli 23. září ve 14 h v Žižkově sboru, náměstí Barikád 1, Praha 3.

Rádi bychom všechny čtenáře, bratry a sestry, pozvali i na varhanní koncert Varhany mezi zemí a sluncem, v Žižkově sboru od 15 h.

David Hron

Výročí sboru v Lounech

Náboženská obec v Lounech si v sobotu 22. září připomene 80. výročí otevření a posvěcení Sboru dr. Karla Farského v Lounech.

Slavnostní bohoslužbu povede bratr patriarcha ThDr. Tomáš Butta. Začátek je v 10 h.

V odpoledním programu, který začíná ve 14 h, jsou zařazeny dva příspěvky: přednáška lounského historika a člena Rady města Louny PhDr. Michala Pehra, Ph. D.: Vznik Církve československé v Lounech a na Lounsku a prohlídka sboru s odborným výkladem, kterou povede Mgr. Vladimír A. Hons, historik a člen náboženské obce Louny. Od 15 h se představí svým koncertem lounský chrámový sbor pod vedením sestry Mgr. Ivany Derflerové. Součástí programu je vernisáž výstavy žáků ZUŠ Louny ze třídy Jany Marešové.

Náboženská obec Louny

Setkání mládeže

Zveme na IV. celocírkevní setkání mládeže naší církve do Olomouce. Setkání se uskuteční během prodlouženého víkendu od 27. (začátek

v 18 hodin) do 30. září. Zázemí poskytl náboženská obec v Olomouci, sídlící na adrese U Husova sboru 538. Ubytování i stravování bude zajištěno nedaleko sboru. Cílem setkání je nejen prohlubování víry, ale také to, aby se mladí lidé, kteří jsou s naší církví spojeni, o sobě dozvěděli a neměli pocit, že jsou v církvi sami. Jde nám o vytvoření přátelského společenství mladých křesťanů, kteří se budou chtít i nadále setkávat, kteří budou tuto církev považovat za svůj domov a kterým nebude lhostejná její budoucnost.

Přihlášky posílejte e-mailem: kristyna.mlynkova@cesh.cz (uveďte jméno, příjmení, věk, bydliště, telefon a e-mail). Účastnický poplatek činí 500 Kč a bude splatný na místě. Více informací na webových stránkách naší církve.

Kristýna Mlýnková

Vzpomínka v Brně

V sobotu 6. října v 18 h chceme vzpomenout na prvního faráře naší náboženské obce (Staré Brno), bratra Jaroslava Vyskočila. Občanské sdružení Verbum et Musica, které vedle dalších aktivit působí i v rámci naší náboženské obce, vydalo v letošním roce sebrané básnické dílo Jaroslava Vyskočila a především tomuto dílu bude pořad věnován. Recitovat budou herci brněnského Ha divadla Jiří Miroslav Valůšek a Kamila Valůšková-Kalousová, zpěvem večer obohatí Přemysl Švihálek za varhanního doprovodu Milady Piotrovské.

(vm)

Seminář VERITAS

Výbor historické společnosti VERITAS zve na XXXVI. seminář, jehož tématem bude: „Církev bez restitucí – křesťanské svědectví tolerančních sborů z roku 1782“. Přednášet bude doc. PhDr. Eva Melmuková.

Seminář se koná v sobotu 13. října v 10 h v Pardubicích, a to v sálku na faře ČCE v ulici Sladkovského č. 638. Fara je šestý dům za evangelickým kostelem.

Všichni zájemci jsou srdečně zváni.

(red)

Představení nové knihy

Přijměte prosím laskavě pozvání na představení nové knihy básníka a esejisty Stanislava Kubína „Čtyřiatřicet zamýšlení“. Knička bude před-

stavena pány Ing. Petrem Moosem, PhDr. Františkem Novotným a Alfredem Strejčkem dne 26. září od 16.30 hodin v prostorách náboženské obce v Karlíně (Vítkova 13, Praha 8 – Karlín).

Srdečně zvou RITAS s.r.o. Praha - sponzor vydání knihy, Literární sdružení Dialog na cestě, náboženská obec v Praze-Karlíně a Kruh autorů liberecka.

(sk)

Pozvání ČKA

Ekologická sekce České křesťanské akademie zve k účasti na ekumenické bohoslužbě vděčnosti za stvoření, která bude 9. října ve Sboru knížete Václava Na Zderaze (Praha 2, Resslova 300/6).

Bohoslužba s kázáním Mgr. Marka Bendyho Růžičky, kněze Starokatolické církve, začíná v 18 h.

Bude jí předcházet slavnostní vyhlášení výsledků výtvarné soutěže s tématem "Zvířata, která žijí s námi" (v 17.30 h) a následovat beseda o přírodním bohatství Prahy, k níž úvodní slovo bude mít RNDr. Jiří Sádlo z Botanického ústavu AV ČR (cca od 19 h).

(JNe)

Děkuvzdání v Chlumci

Náboženská obec v Chlumci nad Cidlinou zve na bohoslužbu děkuvzdání, která se bude konat 7. října od 9 h v Husově sboru, Klicperovo nám. 75. Všichni jsou srdečně zváni!

Rostislav Kotrč

Koncerty u sv. Mikuláše

* 24. 9. – 20 hodin
**Bach, Dvořák, Gershwin
 Prague Brass Ensemble,
 Od baroka k jazzu,
 A. Bárta - varhany**
 * 25. 9. – 17 hodin
**Bach, Händel, Purcell, Brahms
 M. Pšenička - varhany,
 Z. Šedivý - trubka,
 J. Šedivý - trubka**
 * 26. 9. – 17 hodin
**Vierne, Händel, Mozart, Schubert
 H. Jonášová – soprán,
 B. Rabas - varhany**
 * 27. 9. – 17 hodin
**Mozart, Händel, Franck
 PRAGUE MOZART TRIO,
 Y. Škvárová - mezzosoprán**
 * 28. 9. – 17 hodin
**Dvořák, Bach, Vivaldi
 A. Vršinská – mezzosoprán,
 M. Šestáková - varhany**
 * 28. 9. – 20 hodin
**Vivaldi, Mozart
 Vivaldi orchestra Praga,
 V. Návrat - barokní housle**
 * 29. 9. – 17 hodin
**Händel, Beethoven, Bach
 Josef Popelka - varhany,
 V. Frank - housle**
 * 29. 9. – 20 hodin
**Vivaldi, Mozart
 Vivaldi orchestra Praga,
 V. Návrat - barokní housle**
 * 30. 9. – 17 hodin
**Mozart, Beethoven, Bizet
 PRAGUE WIND QUINTET**
 * 30. 9. – 20 hodin
**Mozart, Bach, Vivaldi
 Prague String Orchestra,
 V. Vlha - hoboj,
 A. Vondráčková - housle**

Z EKUMENY

CECIL CHAUDHRY:

HRDINNÝ KŘEŠŤANSKÝ SVĚDEK MEZI PÁKISTÁNSKÝMI MUSLIMY

I po jeho smrti křesťanská komunita stále vzpomíná na tohoto vysokého důstojníka leteckých sil a římskokatolického představitele. Stovky lidí, včetně mnoha muslimů, se zúčastnily vzpomínkové bohoslužby. Pět měsíců po smrti Cecila Chaudhryho křesťanská komunita ještě jednou vzdala hold tomuto pákistánskému pilotovi a národnímu hrdinovi, který podporoval ideál „jednoho národa, jednoho lidu“. Tento bojovník za lidská a občanská práva zemřel 13. dubna po dlouhé nemoci. Pohřbu se účastnily tisíce lidí. V sobotu 8. září se nejméně 500 osob, křesťanů a muslimů, shromáždilo v katedrále Nejsvětějšího srdce v Lahore při vzpomínkové bohoslužbě. Biskupové, kněží, řeholnice, bojovníci za lidská práva i běžní občané se účastnili obřadu, při kterém byly čteny básně, předneseny modlitby a projevy připomínající jeho památku. Slavnosti předsedal Joseph Coutts, arcibiskup z Karáči.

Cecil Chaudhry se narodil v Dalwalu (v Paňdžábu) 27. srpna 1941 v římskokatolické rodině, měl „silnou víru v Krista“. V roce 1958 nastoupil na pákistánskou akademii vojenského letectva. Během své vojenské kariéry se účastnil indicko-pákistánských válek v letech 1965 a 1971, kdy se podílel na vysoce nebezpečných operacích a vysloužil si dvě medaile za chrabrost. Z aktivní služby odešel v roce 1986 v hodnosti plukovníka. Jako nemuslim nemohl zastávat post velitele ozbrojených sil, ale hrál významnou roli v procesu usmíření mezi Indií a Pákistánem. Začal rovněž bojovat za lidská práva a vzdělávání mládeže, zejména se zasazoval za práva menšin. Pokud jde o to, že kvůli náboženství byla omezena jeho kariéra v armádě, jediné instituci, která drží „skutečnou“ moc v zemi, ředitel Komise pro lidská práva v Pákistánu (HRCP) I. A. Rehman řekl: „Nedovolil, aby mu diskriminace znemožnila pracovat pro národ.“ Zaměřil tedy svou pozornost na „vzdělávání a lidská práva“. „Cecil se mohl stát multimilionářem..., ale místo toho myslel na svůj národ,“ řekl Bonnie Mendes.

Tento kněz z Faisalabadu, který je rovněž regionálním koordinátorem Caritas Asia, hovořil o poctivosti Chaudhryho, která se prokázala při jednání s Francií o nákupu stíhacích letadel. „Cecil netoužil po materiálním bohatství, ale po bohatství, které pochází z lásky a rodiny,“ vysvětloval. Při několika příležitostech naléhal na své spoluobčany, aby budovali Pákistán, který bude „jedním národem, jedním lidem“. Shalom Bashrat, mladý křesťan z Lahore, který se účastnil slavnosti, řekl, že jej Chaudhry inspiroval k „boji za práva utlačovaných“. V rozhovoru pro AsiaNews řekl, že Chaudhry „byl skutečným vzorem pro mladé pákistánské křesťany“, protože představoval „živé svědectví o tom, jak být křesťanem v muslimské společnosti“. Při mnoha příležitostech vyzýval „křesťanské rodiny, aby vzdělávaly své děti“ a poskytoval stipendia studentům z chudých rodin. Shalom řekl, že Chaudhry byl jiný než současní křesťanští představitelé, kteří sledují spíše „vlastní zájmy“ než obecné dobro. Vzpomínkové bohoslužby se účastnila také mladá křesťanka Nazia Shaheed. O Chaudhrym řekla, že byl „mým hrdinou a vzorem“. Byl „nejen obráncem Pákistánu, ale i velkým obhájcem lidských práv a zastáncem míru“.

V roce 1990 se Cecil Chaudhry stal tajemníkem Sdružení pákistánských menšin (APMA), skupiny, kterou roku 1985 založil Shahbaz Bhatti. V posledních letech svého života spolupracoval s ministrem, jenž byl později zavražděn muslimskými fundamentalisty. Věnoval se reformám školství pro postižené děti. Chaudhry byl také aktivním příznivcem Národní komise pro spravedlnost a mír a 14 let se podílel na kampani, která vedla k obnovení všeobecného volebního práva v roce 2002.

Res Claritatis

STOVKY ŽIDŮ A MUSLIMŮ

DEMONSTROVALY V BERLÍNĚ ZA PRÁVO NA OBŘÍZKY

Stovky lidí 9. září v Berlíně protestovaly proti rozhodnutí soudu v Kolíně nad Rýnem, který zakázal rituální obřizky malých chlapců. Společná demonstrace židů a muslimů, podle agentury DPA první v německé historii, požadovala urychlené vydání zákona, který by obřizky z náboženských důvodů opět umožnil. Bývalá předsedkyně berlínské židovské společnosti Lala Süsskindová na protestním shromáždění prohlásila, že debatu o obřizce vedou nekompetentní lidé. Zároveň varovala berlínskou radnici, aby ustoupila od svého záměru omezit možnosti obřizky. Také předseda společnosti zastupující německé Turkey Kenan Kolat prohlásil, že tradice obřezávání malých chlapců v Německu zůstane i do budoucna. „Nikdo obřezávání nemůže zastavit,“ řekl.

Spor o obřizky vypukl v červnu. Soud v Kolíně nad Rýnem rozhodl, že tento zákrok nesmějí podstupovat malí chlapci, ale až případně dospělí muži, kteří se pro to sami rozhodnou. Soud se věcí zabýval kvůli případu čtyřletého chlapce, u kterého se po zákroku objevily zdravotní komplikace. Verdikt, který se vztahuje jen na oblast Kolína nad Rýnem, pobouřil židy a muslimy. Mnozí se báli o osud náboženské svobody a tolerance v Německu. To je v zemi, kde se zrodil nacismus, velmi citlivé téma.

Podle židovských náboženských pravidel bývají chlapci obřezáni osmý den po narození. V islámu se to různí podle zvyklostí jednotlivých rodin, zemí a větví tohoto náboženství.

podle ČTK

**Roční předplatné na rok 2012 činí 416 Kč.
 Číslo účtu: 43-3856220207/0100**

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Spor o prvenství

V textu jsou vynechané dvojice písmen. Ty jsou obsaženy v nápovědě, ovšem v přeházeném pořadí.

**KD. .CE B.. PR..Í, B.. Z. .Š.. PO..ED.. A
 ..U..B..K V..CH.**

Nápověda:

SL VN NÍ OCH ÝT ECH UĎ EV ŠE NÍ SL ŽE

(Řešení z minulého čísla: Kdo chce jít se mnou, zapři sám sebe, vezmi svůj kříž a následuj mne.)

Jana Krajčířiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčířiková, dr. Klára Břeňová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220398107, mail: cesky.zapas@cesh.cz

Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., F. V. Veselého 15, 190 00 Praha 9